



Abusos en l'esport, el que (no) s'ha fet

COMISSIÓ ÈTICA ESPORTIVA | 12/02/2022

Trencant estereotips que s'arrossegaven històricament i que llastraven l'autoestima nacional, Espanya s'ha convertit en les últimes dècades en una potència esportiva gràcies a triomfs en diverses disciplines. Però, ¿ho és en la lluita contra els mals que amenacen l'esport?



La notícia publicada fa uns mesos d'uns menors futbolistes que havien estat traïts des de Sud Amèrica per, suposadament, jugar en equips espanyols, però que en realitat romanien retinguts i dedicats a l'esclavitud sexual, no és l'únic exemple que qüestiona les polítiques d'integritat i ètica en l'esport que postulen tant els organismes públics de l'esport.

Tot i que també és cert que el fracàs es pot estendre a altres països, un breu repàs dels últims escàndols dóna fe d'això. El president de la Federació de Futbol de l'Afganistan ha estat acusat d'abusos sobre diverses jugadores. Atletes olímpiques han denunciat a la Federació de Gimnàstica britànica per abusos. Una vintena d'entrenadors de patinatge a França estan sota sospita per agressions sexuals. Human Right Watch també ha denunciat maltractaments físics i verbals a esportistes menors, tractant-se d'una pràctica generalitzada al Japó, etc.

Tot i que probablement l'escàndol que ha provocat més repercussió mediàtica ha estat



**FEDERACIÓ
CATALANA**
DE FUTBOL



Departament de
premsa i comunicació

T. 93 265 24 77 Ext. 2081
premsa@fcf.cat

www.fcf.cat

el documental de Netflix, "Athlete A", sobre els casos d'abusos a la gimnàstica nord-americana per part del metge Larry Nasar. El més greu d'aquest cas és que els abusos fossin amagats pels dirigents federatius en un clar exemple de codi de silenci propi d'organitzacions mafioses, com així ho va reconèixer el Comitè Olímpic d'Estats Units.

Diverses organitzacions esportives internacionals han reaccionat establint mesures preventives i sancionatòries. Així, el Comitè Olímpic Internacional i la FIFA han redactat diferents documents per donar d'eines per protegir els esportistes enfront d'assetjaments i abusos, i els menors futbolistes, respectivament. Ambdues constitueixen una estratègia seriosa de lluita contra aquestes xacres, establint mesures educatives, preventives i sancionatòries. Però ¿què s'ha fet a Espanya? La majoria de les federacions s'han limitat a copiar documents previs del COI en els quals s'estableixen mecanismes processals i unes poques mesures preventives clarament insuficients.

La lluita contra aquestes amenaces no és fàcil perquè els mateixos esportistes, i en especial si són menors, tenen dificultats psicològiques per denunciar públicament els abusos, en particular, si són sexuals. És més, de vegades, ni tan sols són conscients que estan sent objecte d'abusos. Que no hi hagi denúncies no pot ser pres com a senyal d'absència la seva absència. Probablement, sigui indicatiu del contrari. D'aquí la necessitat de facilitar la veu dels esportistes a través dels canals de denúncia o la implantació de la figura del "defensor de l'esportista". Però el diagnòstic del problema també ha d'atendre l'estructura de l'esport, jeràrquica i tancada, que afavoreix l'obscurisme, el silenci còmplice i la por a perdre "clientela" si es fan públics aquests casos. Trencar aquestes inèrcies és la tasca que han d'assumir sense concessions tots els agents de l'esport, i, en particular, els poders públics si volen que les instal·lacions esportives siguin espais segurs per als nostres fills.

Autor José Luis Pérez Triviño, responsable Subcomissió Ètica Esportiva i Xarxes Socials de l'FCF.